

อานิสงส์ถวายเสา ๕ ต้น ร่ว ม ส ร ำ ง ห อ ๓ น

สตับุรุษย้อมให้ทาน คือ ข้าวและน้ำที่สะอาด ประณีต
ตามกาลสมควรเนื่องนิคย ในผู้ประพฤติพรหมจรรย ผู้เป็น
เขตดี บริจาคของมากแล้วก็ไม่รู้สึกเสียดาย ท่านผู้มีปัญญา
เห็นแจ้งย้อมสรรเสริญทานที่สตับุรุษให้แล้วอย่างนี้ เมธาวิ
บัณฑิตผู้มีศรัทธา มีใจอันสละแล้ว บริจาคทานอย่างนี้แล้ว
ย้อมเข้าถึงโลกอันไม่มีความเบียดเบียนเป็นสุข

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา ร่วมสร้างหอฉัน

๕๕

สมรภูมิชีวิตของเรา ตลอดทั้งชีวิตเราต้องซ้อมรบเอาไว้ การจะรู้แพ้รู้ชนะให้ดูกันที่ลมหายใจเฮือกสุดท้ายก่อนที่จะละโลก ชีวิตต้องผ่านการหล่อหลอมให้สะอาดบริสุทธิ์ทั้งกาย วาจา ใจ ให้สมบูรณ์ด้วยทาน ศีล ภาวนาอยู่ตลอดเวลา จึงจะมั่นใจได้ว่า เราจะเป็นผู้มีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป ถ้าเราได้พัฒนาฝึกฝน อบรมตนมาอย่างดีแล้ว จะมีจิตใจที่เข้มแข็ง เมื่อภัยมาก็ยืนสู้ได้ แม้ความตายจะมาเยือน ก็พร้อมเสมอที่จะเดินทางไปสู่ปรโลก เราจะก้าวข้ามโลกนี้ไปอย่างผู้มีชัยชนะ เพราะฉะนั้นเมื่อรักจะ สร้างความดี ต้องไม่กลัว ต่อความยากลำบาก ไม่กลัวอุปสรรค ที่บังเกิดขึ้น ยิ่งสั่งสมบุญมากเพียงใด พลังใจจะยิ่งเพิ่มมากขึ้น จนไม่มีขอบเขต และสามารถเอาชนะอุปสรรคทั้งหลายได้อย่าง ง่ายดาย จะควำรงชัยของชีวิต มีปิตุสขเป็นรางวัลกันทุกคน

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ลัปปุริสสูตร ว่า

“สุจี ปณิตฺ กาเลน	กบปิยํ ปานโกชนํ
อภินุทํ ททาติ ทานานิ	สุเขตเตสสุ พุทธมจาสึ
เนว วิปปฏิสาริยํ	จชิตฺวา อามิสํ พหุํ
เอวํ ทินฺนานิ ทานานิ	วณฺณยนฺติ วิปสุลฺลิเน
เอวํ ยชิตฺวา เมธาวิ	สทฺธโร มุตเตน เจตสา
อပ္พยาปชฺฌํ สุขํ โลกํ	ปณฺทิตो อูปปชฺชติ

อานิสงส์ถวายเสา ๕ ตัน ร่วมสร้างทอนัน

๑๐๐

ลัตบุรุษยอมให้ทาน คือ ข้าวและน้ำที่สะอาด ประณีต ตามกาลสมควรเนื่องนิตย ในผู้ประพฤติพรหมจรรย์ ผู้เป็น เขตดี บริจาคของมากแล้วก็ไม่รู้สึกเสียดาย ท่านผู้มีปัญญา เห็นแจ้งยอมสรรเสริญทานที่ลัตบุรุษให้แล้วอย่างนี้ เมธาวิ บัณฑิตผู้มีศรัทธา มีใจอันสละแล้ว บริจาคทานอย่างนี้แล้ว ย่อมเข้าถึงโลกอันไม่มีความเบียดเบียนเป็นสุข”

การเดินทางไกลในสังสารวัฏ เสี่ยงเดินทางที่ดีที่สุด ไม่มีอะไรดีไปกว่าบุญ บุญจะเป็นมิตรแท้ติดตามตัวเราไปทุกภพ ทุกชาติ จะคอยสนับสนุนส่งเสริมให้เราประสบความสำเร็จในชีวิต ธุระกิจการงาน และสิ่งที่พึงปรารถนา การสั่งสมบุญที่เกิดจากการให้ทานนั้น เป็นสิ่งที่เราคุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว เพียงแต่การให้ ที่ถูกหลักวิชา เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องศึกษากันไว้ให้ดี บางคน ให้ทานเหมือนกัน แต่ได้ผลบุญไม่เท่ากัน เพราะความต่างกัน ในลักษณะของการให้ทาน ๘ ประการ ที่หลวงพ่อดำยกขึ้นมา กล่าวเมื่อสักครู่นี้ ดังนั้นให้ทานทั้งที ต้องให้ได้บารมีมากที่สุด ให้สมกับการเกิดมาเพื่อสร้างบารมี

*หลวงพ่อก็มีตัวอย่างของผู้ที่ให้ทานอย่างลัตบุรุษที่ทำ ถูกหลักวิชา มาเล่าให้ได้ศึกษากันเอาไว้ เรื่องของท่านมีอยู่ว่า

อานิสงส์ถวายเป็นสาธุ ๕ ตัน ร่วมสร้างหอฉัน

๑๐๑

ในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่าปทุมุตตระ ครั้งนั้น ท่านพระเสลเถระบังเกิดเป็นลูกเศรษฐีอยู่ในนครหงสาวดี พอทราบข่าวว่าพระพุทธรเจ้าอุบัติขึ้นแล้วในโลก ท่านก็ได้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรชักชวนหมู่ญาติจำนวน ๓๐๐ คน ให้ช่วยกันสร้างหอฉันที่ใหญ่โตสวยงาม ถวายแก่ภิกษุสงฆ์ ได้ถวายไทยธรรมชนิดต่างๆ ที่บรรจงจัดอย่างประณีต จากนั้นก็ได้ทำการฉลองหอฉัน ด้วยการถวายภัตตาหารแด่ภิกษุสงฆ์หนึ่งแสนรูป มีพระพุทธรเจ้าเป็นประมุข ท่านทำด้วยความปลื้มปิติใจ

ข้อสังเกตสำหรับเรื่องนี้อยู่ตรงที่ว่า แม้ท่านจะได้ทำบุญใหญ่ แต่ก็ไม่ได้อธิษฐานจิต หรือขอพรจากพระพุทธรเจ้าให้ได้รับเอตทัคคะด้านใดด้านหนึ่งในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า ท่านปรารถนาเพียงแค่ว่าได้บรรลุมรรคผลนิพพาน แต่บุญที่ได้ทำไว้นั้น เป็นมหัคคตกุศล มีผลยิ่งใหญ่ไพศาลมาก หลังจากนั้น ก็ตั้งใจสั่งสมบุญจนตลอดชีวิต เมื่อละโลกแล้ว ได้ไปเสวยทิพย์สมบัติในสวรรค์ ท่านรื่นรมย์อยู่ในเทวโลกชั้นต่างๆ ตลอดสามหมื่นกัป ในระหว่างนั้น ท่านได้เป็นใหญ่กว่าเทวดา คือเป็นจอมเทพยาวนานถึง ๕๐๐ กัป พอลงมากเกิดเป็นมนุษย์ ท่านก็ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๑,๐๐๐ ครั้ง บุญนั้นยังส่งผลต่อไปอีก หลังจากเป็นพระราชผู้ยิ่งใหญ่มายาวนานแล้ว ก็ได้เป็นพระราชอาประเทศราชอีกนับครั้งไม่ถ้วน

อานิสงส์ถวายเสา ๕ ต้น ร่วมสร้างหอฉัน

๑๐๒

คราวนี้ เรามาดูรายละเอียดเกี่ยวกับผลบุญจากการสร้างหอฉัน ว่าได้ผลลัพธ์แก่ท่านอย่างไร ท่านเสลเศรษฐีได้ไปหาเสาไม้อย่างดีมาทำเป็นเสาหอฉันจำนวน ๕ ต้น บุญนั้นทำให้ท่านได้คุณสมบัติที่พิเศษ ๕ อย่าง คือ เป็นผู้มั่งคั่งใจมั่นคงตลอด ไม่เคยมีจิตหวาดสะดุ้งเลย ท่านได้สมบัติดั่งไม้พุ่มงอนตลอดชีวิต มีถ้อยคำน่าเชื่อถือ พูดเรื่องอะไรก็มีคนคล้อยตามทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นพระราชหรือเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ท่านจะไม่มีศัตรู คือใครที่รู้จักท่านแล้ว ก็จะพากันรักท่านทุกคน ไม่มีใครแสดงความรังเกียจเลย และท่านก็รักทุกคนเหมือนญาติพี่น้อง ทำให้อยู่อย่างมีความสุขจนตลอดชีวิต

อานิสงส์ที่ท่านได้ถวายอาสนะสงฆ์ และทำบัลลังก์สวยงามถวายแด่พระพุทธเจ้า ทำให้ท่านเกิดในสกุลสูง มีโอกาสสมบัติมาก เป็นผู้พรั่งพร้อมด้วยสมบัติทุกอย่าง มีแล้วก็ไม่ตระหนี่เมื่อท่านเป็นทวดตา ปรารถนาจะไปที่ไหน ทิพยบัลลังก์บังเกิดรองรับท่านอยู่ตลอดเวลา รัตนบัลลังก์นี้จะเป็นพาหนะชั้นเลิศสำหรับท่องเที่ยวในแดนสวรรค์อย่างมีความสุข อานิสงส์ที่ได้ถวายเครื่องอุปโภคบริโภคไว้ในหอฉัน ทำให้ท่านเป็นผู้ทรงอิทธิญาและมีพลังกำลังมากในที่มืดท่านก็มองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ และด้วยอานิสงส์ที่ท่านได้ถวายหอฉันนั้น ท่านไม่เคยอดอยาก ไม่เคยลำบากในเรื่องการแสวงหาอาหารเลย และภัยทุกชนิด

อานิสงส์ถวายเส้า ๕ ต้น ร่วมสร้างหอฉัน

๑๐๓

ไม่สามารถมากล้ากรายท่านได้ ท่านเป็นผู้ที่แคล้วคลาดจากภัยอันตรายทุกชนิด มีจิตเกษมตลอดเวลา

และอานิสงส์ที่ท่านถวายไม้มาทำเป็นกลอนหอฉัน ทำให้ท่านได้รับการบูชาจากทั่วสารทิศ มีโภคทรัพย์สมบัติบังเกิดขึ้นอย่างง่ายดาย ท่านเป็นที่พึงของมนุษย์ทั้งหลาย ไม่มีความสะดุ้งหวาดกลัวเลย ไม่มีความเจ็บป่วยไข้จนตลอดชีวิต เป็นผู้มิอาชุยชัยยืนยาวกว่าคนทั่วไปในยุคสมัยนั้น เป็นผู้มิพิวพรรณละเอียดอ่อน อยากจะอยู่ในที่ใดยอมได้ตามที่ปรารถนา

พอมานในภพชาตินี้ ท่านได้บังเกิดเป็นลูกของพราหมณ์ชื่อว่าเสฏฐะ มีสมบัติ ๔๐ โกฏิ มีชื่อว่า เสละ มีเพื่อนพ้องบริวารมากมาย เมื่อเติบโตเป็นหนุ่ม ท่านก็ได้เป็นครูสอนคัมภีร์-พระเวทให้กับลูกศิษย์ ๓๐๐ คน มีอยู่วันหนึ่ง ท่านได้เห็นเกณียชฎิลกำลังจัดแจงเครื่องบูชาอย่างประณีตบรรจง จึงได้เดินเข้าไปถามไถ่ด้วยความใคร่รู้ว่าท่านชฎิลกำลังจัดงานบวงสรวงใครกันหรือ

ท่านเกณียชฎิลได้พรรณนาคุณของพระพุทธเจ้าให้ฟังว่า “พ่อหนุ่ม เรากำลังทำการบวงสรวงต่อพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐที่สุดในโลก พร้อมทั้งเทวโลก พระพุทธเจ้ามีพระคุณหาประมาณมิได้ ไม่มีผู้เปรียบเทียบกับได้ ทรงเปรียบเหมือนไพบน

อานิสงส์ถวายเสา ๕ ต้น ร่วมสร้างท่อนัน

๑๐๔

ยอดภูเขา ดังพระจันทร์วันเพ็ญ เป็นผู้เลิศกว่าพรหม มีญาณไม่
สิ้นสุด เปรียบด้วยเขาสุเมรุ ถึงความเป็นยอด เปรียบด้วยท้องฟ้า
ทรงเป็นที่พึ่งของบรรดาผู้กลัวภัย เป็นที่ด่านทานของบรรดา
ผู้ถึงสรณะ พระพุทธเจ้าพระองค์นั้นเป็นบุญเขต ของผู้แสวงบุญ
เป็นบ่อเกิดแห่งรัตนะ ทรงมีศีลอันไม่มีเครื่องเปรียบ มีวิมุตติ
อันไม่มีอะไรเทียมทันเราได้นิมนต์พระพุทธองค์ให้มาฉันภัตตาหาร
ในวันพรุ่งนี้”

เสลมาณพพอได้ยินคำว่า “พระพุทธเจ้า” คำเดียวเท่านั้น
ความปีติยินดีก็แผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย รีบได้ถามว่า
พระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้ายากจะไปเข้าเฝ้าพระผู้มี-
พระภาคเจ้าพระองค์นั้น ข้าพเจ้าค้นหามนุษย์ได้ชื่อว่าเป็น
พระพุทธเจ้ามานานแสนนาน เปรียบเหมือนคนกระหายน้ำ หา
น้ำมาดื่มเพื่อดับกระหาย เหมือนคนหิวข้าวแสวงหาอาหาร
ประจูดังแม่โครักลูกวิ่งร้องหาลูกที่หายไปจากฝูง ขอท่านจง
บอกที่ประทับอยู่ของพระองค์แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

เมื่อเกษียชฎิลชี้ทางไปวัดเชตวันให้แล้ว เสลมาณพ
พร้อมทั้งเพื่อนอีก ๓๐๐ คน ก็รีบออกเดินทางไปที่นั่น เมื่อไปถึง
ก็ได้สนทนากับพระบรมศาสดาซึ่งรอคอยการมาของเสลมาณพ
ผู้มีบุญอยู่แล้ว ครั้นได้ฟังธรรมจากพระองค์ ก็ตัดสินใจออกบวช

อานิสงส์ถวายเป็นสาธุ ๕ ล้าน ร่วมสร้างหอฉัน

๑๐๕

พร้อมด้วยลูกศิษย์ทั้ง ๓๐๐ คนทันที พอบวชแล้วยังไม่ถึงกึ่งเดือนก็ได้บรรลุลหรรณเป็นพระอรหันต์กันหมดทุกองค์

เราจะเห็นว่า ผู้ที่สั่งสมบุญเอาไว้อย่างดีแล้ว บุญนั้นจะเป็นธาตุสำเร็จคอยอำนวยผลให้ประสบแต่ความสุขและความสำเร็จไปทุกภพทุกชาติ ถ้าบุญในตัวมีมากความสำเร็จก็มีมาก บุญในตัวน้อยความสำเร็จก็น้อย ถ้ากระแสนบุญแรงกว่ากระแสบาปก็ไม่อาจปิดกั้นรูปสมบัติ คุณสมบัติ และทรัพย์สมบัติที่จะเกิดขึ้นกับตัวเรา ดังนั้นเมื่อเข้าใจกันอย่างนี้แล้ว ก็ให้หมั่นสั่งสมบุญ เศรษฐกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน ชีวิตในโลกเขาวัดกันที่มีบุญมากหรือบุญน้อย ฉะนั้นต้องขยันสั่งสมบุญกุศลติดตัวไว้ให้มากๆ และที่สำคัญอย่าลืมหมั่นทำใจของเราให้หยุดนิ่งควบคุมไปด้วย ทำกันไปจนกว่าจะเข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

